

ДЖ. Т. БРАНЪН

ПРОИЗХОД

Copyright © 2012 Damian Howden
The right of Damian Howden to be identified as the Author of
the Work has been asserted by him in accordance with the
Copyright, Designs and Patents Act 1988.

First published in Great Britain in 2012 by
HEADLINE PUBLISHING GROUP

Тази книга е художествено произведение, Всички герои, организации и събития в
него са продукт на въображението на авторите или са използвани в условен смисъл.

Никаква част от това издание не може да бъде възпроизвеждана под каквато и да е
форма без изричното знание и писменото съгласие на издателя.

ПРОИЗХОД

ДЖ. Т. БРАНЪН

© Дж. Т. Бранън, 2012
© Илиана Велчева, преводач, 2013

Отпечатана в България

За контакти: probook@profilms.bg

PRO BOOK® е регистрирана марка на PRO FILMS®

ISBN: 978-954-2928-63-8

ДЖ. Т. БРАНЪН

ПРОИЗХОД

PRO[®]
BOOK

СОФИЯ
2014

Дж. Т. Бранън завършва „Сандхърст” и става британски армейски офицер, преди да вземе решение да се отдаде на писането. Той е национален шампион по карате и сега е инструктор по карате и смесени бойни изкуства, както и по създадената от него система за самозащита в реални условия. Живее до Харъгейт със съпругата си и двете им малки деца. „Произход” е първият му роман.

За повече информация за автора посетете уебсайта му на www.jtbrannan.com

Още от същия автор:

„Изтребление“

За Джейкъб и Миа

Благодарности

Бих желал да благодаря на следните хора за помощта им до издаването на книгата: на родителите ми за отдавнашната им вяра в мен; на моя фантастичен агент Луиджи Бономи, както и на Томас Стоуфър и останалата част от отбора в ЛБА; на изключителния ми редактор Александър Хоуп и всички в издателство „Хедлайн“; на доктор Джефри Д. Мийнс от университета в Уайоминг; на Матю Б. Бар и служителите в Института по история на американските индианци; на моя приятел Том Чантлър за неопцененото му съдействие и научни съвети; и на съпругата ми Джъстина, без чиято постоянна подкрепа, поощрение и творчески принос тази книга никога нямаше да бъде написана.

„Трима могат да пазят тайна, ако двама от тях са мъртви.“

Бенджамин Франклин
Алманахът на бедния Ричард

ЧАСТ ПЪРВА

1

Лин Едуардс отвори вратата на базовия лагер и пристъпи право в един замръзнал ад.

– Къде го видя за последно? – изкрещя тя, надвиквайки воя на вятъра, а в очите на мъжа пред нея се мярна паника.

– На хребета! – изкрещя Стивън Лавърти и посочи към обширната ледена пустош зад гърба си.

Лин погледна над рамото на Лавърти. Хребетът се намираще на повече от четиристотин метра разстояние – в истинския свят не беше далеч, но тук, на антарктическият глетчер Пайн Айлънд, сякаш ставаше дума за четири километра. „Какво, по дяволите, е правел там?“

Сякаш прочел мислите ѝ, Лавърти извика:

– Отиде да търси по-добро място за изследванията си. Само че ледът поддаде и той падна.

Сега не беше време за обвинения, но изчезналият човек е трябвало да знае, че няма работа там. Лин беше главният изследовател в екипа на НАСА, който изучаваше бързо топящия се глетчер, а Томи Дивейн отговаряше за сондирането с гореща вода, което беше основна част от мисията. Местата вече бяха старателно избрани, но Дивейн очевидно бе решил да продължи да оглежда. Лин знаеше, че в Антарктида такова безразсъдство може да се окаже фатално.

Тя усети движение зад себе си, обърна се и видя още четирима от екипа. Кимна и посочи зловещия пейзаж зад Лавърти.

– Ето там – каза им. – Отвъд хребета.

– Какво е правел там, по дяволите? – попита Сали Джонсън и наоколо се разнесе одобрителен шепот.

– За това може да спорим по-късно – изкрещя Лин. – Сега трябва да го извадим. – Тя се обърна с лице към свирепия антарктически вятър. – Да тръгваме!

Глетчерът Пайн Айлънд, известен още като ГПА, е един от двата най-големи глетчера, които отводняват Западния антарктически леден щит в море Амундсен. Той представлява голямо ледено течение, което се спуска по страничния склон на планината Хъдзън до залива Пайн Айлънд. Сателитните снимки показват, че през последните години скоростта му е нараснала значително и той изпраща повече лед в морето, отколкото всеки друг отводнителен басейн на планетата.

Задачата на екипа, ръководен от Лин Едуардс, беше да разбере взаимодействието между океана и леда, като направи редица сложни изследвания, а после да изгради „виртуална” обща картина на целия глетчер на базата на резултатите.

Самият ГПА се намираше в една от най-отдалечените области на скования от лед континент, на 1287 километра от най-близката изследователска станция с постоянен персонал. Лин и екипът ѝ бяха пристигнали само преди седмица от голямата американска изследователска база, станция „Макмърдо”, която се намираше на около 1600 километра на юг. Летяха с малък самолет „Де Хавиланд Канада Туин Отър”, приземиха се при стария базов лагер „Мейтрикс” и го отвориха отново. Седмицата мина добре, а Лин организира лагера бързо и ефективно с помощта на осем отбрани учени.

Откриха хребета на втория ден. Намираше се само на четиристотин метра от лагера и се издигаше на повече от сто метра над равнището на ледника като дълга девствена граница, пресичаща замръзналия хоризонт. Пропастта от другата му страна, в която Дивейн явно беше паднал, бе на близо три пъти по-голямо разстояние – леко наклонена урва, издълбана от откъсването на леда.

Еднообразието на белия пейзаж превръщаше навигацията и преценката на разстоянията в почти непосилна задача и

Лин можеше само да се надява, че Стивън Лавърти ще успее да ги отведе до мястото, където бе видял Дивейн за последен път. Иначе Томи щеше да загине до час.

Томи Дивейн раздвижи крайниците си, а после и врата си. Нямахме нищо счупено.

Въздъхна облекчено и вдигна очи към върха на „хребета“, който от този ъгъл приличаше повече на планина. Благодарни на късмета си – термоелектрическият му костюм до голяма степен бе омекотил падането, – после се наруга високо за собствената си глупост. Той беше професионалист! Какви ги вършеше?

Прочисти мислите си – самосъжалението изобщо нямаше да му помогне, това го знаеше със сигурност. Знаеше още, че макар базовият лагер да е само на някакви си четиристотин метра, ако не прехвърли хребета, скоро ще загине. Погледна извисяващата се над него планина, чиито стръмни склонове сякаш се присмиваха на надеждите му. Без помощ, и то сериозна, нямаше да се изкачи.

Знаеше, че Лавърти е отишъл да доведе подкрепления, но винаги съществуваше ужасяващата вероятност да не го открият.

Решен да не се поддава на паниката, той се изправи и започна да оглежда хребета. Склоновете бяха почти отвесни, без нищо, за което да се хване. Инстинктът му казваше да продължи нататък, докато намери някакъв начин да се изкачи, но разумът го накара да остане на мястото си. Ако Лавърти и екипът не го откриеха тук, щеше сериозно да загази.

Така че щеше да чака. Да чака и...

„Какво, за бога...?“

Очите на Дивейн се разшириха, когато видя призрачната картина малко по-нататък, в основата на хребета.

„Възможно ли е?“

Тръсна глава и се втренчи. Това беше тяло, наглед погребано в леда.

Разумно или не, той знаеше, че трябва да отиде и да огледа.

2

Лин и екипът ѝ най-сетне стигнаха до хребета. Забиколиха ръба, като внимателно избягваха ронещия се лед, за да не ги сполети съдбата на Дивейн.

– Тук ли го видя за последно? – попита тя. Поутихналият вятър им позволяваше лукса да разговарят, без да крещат. Лавърти кимна.

– Да, сигурен съм. – Той посочи координатите на устойчивия на климата джиписес. – Поне доколкото е възможно.

Лин кимна в отговор.

– Добре. – Тя се обърна към останалите. – Отис?

Един дребен жилест мъж излезе напред. Отис Бърнс беше главният океанограф в групата, както и най-опитният катерач. Тежеше само шейсет и три килограма и знаеше, че ако някой ще се спуска долу, той е очевидният избор. Ухили се на Лин.

– Дай въжето, бейби – намигна ѝ той.

– Внимателно! – извика Лин на тримата, които спускаха въжето от ръба на хребета. – Бавно и полека! – Тя се взря в далечината. – Виждаш ли нещо? – викна на Бърнс, който се намираще поне на сто метра по-надолу по стената.

– Нищо! – чу се гласът му от замръзналата бездна. – Тук нищо не се вижда!

– Добре, продължаваме – отвърна Лин. – Давай по...

– Чакай! – Всички чуха вика, а тонът му издаваше само едно – Бърнс беше открил нещо. – Мисля, че забелязах нещо на запад! Аз... Да, някой се движи долу, на дъното!

Последва мълчание, тримата, които държаха въжето,

усетиха леко подръпване и разбраха, че Бърнс се обръща към човека, когото е открил.

– Ей! – извика той. – Насам!

Лин тревожно зачака. Следващите думи на Бърнс я изненадаха:

– Той е! Добре е! – Последва пауза. – Само че иска да слезем при него!

Лин се намръщи.

„Какво, по дяволите...?“

Два часа по-късно половината екип се намираше при Томи Дивейн, който беше получил нов термокостюм и извънредна дажба храна, макар че във вълнението си почти отказа да ги приеме. Когато видя какво е открил в основата на хребета, Лин не се изненада от реакцията му.

Тялото само отчасти беше покрито с лед. Топенето го бе разкрило наполовина, беше съвършено мумифицирано от студа. Това беше трупът на мъж – къса руса коса, гладко обръснат. Почти можеше да мине за един от тях. Кой ли беше? Какво е правил там? Как е умрял? Преди колко време? Въпросите препускаха в главата на Лин.

Тя знаеше, че трупът може да е много стар – през 1991 в италианските Алпи бе открит замръзнал мумифициран мъж и според въглеродното датиране възрастта му надминаваше пет хиляди години. Това тяло обаче беше различно. Като начало, дрехите му бяха от материал, какъвто никога не беше виждала.

– С какво е облечен? – попита тя Дивейн, който бе разгледал трупа, докато ги чакаше да слязат.

– Не съм сигурен. Някакъв брониран текстил, но никога не съм виждал такъв. Изглежда невероятно изпипан.

– Да не е от някакви спецчасти? – попита тя Джеф Хорсън, анализатор на данни, който бе работил за Националната агенция за сигурност на САЩ, истински парник за тайни военни технологии, за които обикновеният гражданин дори не подозираше.

Хорсън разгледа материята, която беше изключително добре запазена благодарение на леда.

– Възможно е. Разработват новаторска екипировка за студено време, поне това знам. Такова нещо обаче не съм виждал.

Лин отново погледна към Дивейн, чието изражение под-сказваше, че има и още.

– Какво? – попита тя.

– Не знам дали е *новаторска* – каза той със странна смесица от изненада и удоволствие, – но какво ще кажете за *древна*?

Слисаните им изражения му доставиха още по-голямо удоволствие. Като отговорник за сондите с гореща вода, Дивейн беше свикнал да вади ледени ядки – проби с широчина тридесет сантиметра от дълбочина до един километър, които показваха възрастта на глетчера така, както растежните пръстени – при дърветата. Идеално запазените в леда въздушни джобове могат да дадат информация за климата в региона преди десетки, дори стотици хиляди години. Той беше експерт по тази тема и просто посочи стръмните ледени склонове на хребета.

Лин няколко секунди гледа стената, преди да я осени прозрение.

– О, боже...

– Да – потвърди Дивейн. Откъсвайки се от глетчера, ледът бе оставил по урвата бразди, които приличаха на ледена ядка – линиите се виждаха от километри.

– Доколкото мога да преценя, мъжът, когото открихме, е бил погребан под леда преди не по-малко от четиридесет хиляди години.

3

– Долу открихме нещо – съобщи Лин на колегите си в базата по радиото с ултрависока честота.

– Какво? – бе изпъстреният с прашене отговор.

– Замразено тяло. Мумифицирано. Потенциално древно. И с някои аномални артефакти.

– А? – Лин ясно долови смущението отсреща. – Какви на пример?

– По-добре да не ги обсъждаме по откритата линия – отвърна тя. – Връщаме се в базата.

Предаването на ултрависока честота бе уловено от сателита „Кийхол” на Националната агенция за сигурност и транслирано директно на суперкомпютрите в главната квартира на агенцията във Форт Мийд, на 24 километра югозападно от Балтимор. След петнадесет минути вече бе преминало през няколко нива на анализ, но по заповед на един мъж съобщението бе спряно и „изгубено” завинаги.

Стивън Джейкъбс гневно стисна юмруци. Бяха толкова близо до целта! *Толкова близо!* Не можеше да позволи нещо да се изпречи пред мечтата на организацията. Мумифицирано тяло с „аномални артефакти”, погребано в антарктическият лед? Можеше да е нещо незначително, разбира се. Джейкъбс обаче знаеше каква е другата възможност, а такова откритие би предизвикало твърде много въпроси в най-неподходящия момент.

Той въздъхна. Трябваше да говори с началниците си. Нямахше да допусне нещо да застраши мечтата.

– Е, какво е, по дяволите? – попита Сам Мондърс, сеизмологът, когато екипът се събра в база „Мейтрикс“ – домът им, независимо дали им харесваше, или не.

– Доколкото можем да преценим – започна Лин, докато Дивейн раздаваше бира от хладилника, – става дума за тялото на мъж, наглед същото като на съвременен човек, което изглежда е било погребано в леда преди приблизително четиридесет хиляди години.

Тя вдигна очи, когато Дивейн бутна кутия бира по масата към нея, усмихна се с благодарност и я отвори. „Какво пък толкова – помисли си, докато отпиваше дълга глътка. – Такива открития не се правят всеки ден.“

– Тялото е облечено в дрехи, които изглеждат съвременни – продължи тя.

– Какви? Какво искаш да кажеш? – удивено попита Мондърс. Това със сигурност беше много по-интересно от дежурствата на леда.

– Нов вид арктическо облекло от лека, но силно изолираща материя.

– Но какво *означава* това? – попита Джой Глас, главният специалист по компютърен анализ.

Лин само поклати глава.

– На този етап не знаем.

Последваха бесни спекулации за естеството на находката, а атмосферата беше ликуваща, почти налудничава. Въпреки мисията им една мумия на четиридесет хиляди години просто беше много по-вълнуваща от събирането на сеизмични данни и океанското моделиране. Потенциалната ѝ важност беше зашеметяваща.

Ако е така, напомни си Лин, както приляга на учен. Щеше да им е необходимо много повече време за оглед, както и много по-големи ресурси, за да стигнат до истината. Беше добре запозната с щетите, нанесени на Снежния човек Йоци, мумията от Алпите, след откриването ѝ. Властите бяха решили, че

тялото, намерено от двойка туристи, принадлежи на катерач, загинал при злополука. Затова вместо да се постараят да го запазят, те се бяха опитали да го извадят от леда. Бяха разкъсали дрехите му, бяха използвали лъка му вместо лост и дори бяха пробили дупка в бедрото му.

При тяхната находка нямаше да има такива грешки. Лин бе твърдо решена да следва стриктна научна процедура при изследването на тялото. Именно усетът за подробностите дори в момент, когато вълнението от откритието заплашва да я надвие, ѝ помогна да се нареди сред първите в нейната област.

Евелин Едуардс, позната на приятелите си като Лин, беше изключително талантива. Завърши „Харвард“ с отличие и после си проправи път до върха в поле, все още доминирано от мъже. Външността ѝ, за която мнозина ѝ завиждаха, не бе направила кариерата ѝ по-лека. Като момиче беше невзрачна и понякога се чудеше дали това е причината за академичния път, който бе избрала. Постепенно обаче се превърна в красива млада жена. Имаше гладка маслинена кожа, която наемкваше за нещо екзотично в произхода ѝ, и гъста тъмна коса, ограждаща ярките ѝ, необичайно зелени очи. Тялото ѝ беше гъвкаво и атлетично, закалено от редовен джогинг рано сутрин, кикбокс и тренировки в салона. В света на науката обаче хората често не я приемаха сериозно заради красотата ѝ. Изглежда, смятаха, че жените, които изглеждат така, няма как да бъдат и *интелигентни*. Тя продължи да се бори въпреки неблагоприятните условия, накрая талантът ѝ надделя над тесногърдието и твърде категоричните виждания на съвременниците ѝ и тя стана един от най-добрите учени в НАСА.

Качествата, благодарение на които беше толкова добра в работата си, обаче провалиха личния ѝ живот. Бракът ѝ оцеля по-малко от две години и тя знаеше, че отговорността за това до голяма степен е нейна. Мат всъщност не беше виновен. Влюбиха се дълбоко, сгодиха се и се ожениха за съвсем кратко време. Твърде кратко, както се оказа. Мат Адамс беше

индианец следотърсач, як, енергичен мъж, който обичаше да живее сред природата, в съзвучие с „великия дух”. Необуздатното му безгрижно поведение веднага привлече Лин, а едва съдържаният му ентусиазъм по отношение на всичко я омагьоса. Той наистина знаеше как да живее... и я бе обичал с цялото си сърце.

Сега споменът за това я караше да се чувства зле, а тя често мислеше за него на глетчера Пайн Айлънд. Името му толкова ѝ напомняше за Пайн Ридж, Южна Дакота – резервата, в който живееше Мат. Зачуди се дали той е още там и какво би си помислил за находката им. Несъмнено щеше да е доволен – често ѝ бе разказвал индиански митове, според които територията на Съединените щати е била населена преди десетки хиляди години, и то от много напреднала култура.

Усмихна се при мисълта за него, но скоро я прогони и се съсредоточи върху онова, което ги занимаваше – качество, което бе както благословия, така и проклетие.

Лин взе радиофона с кодирана връзка и се обади в главния щаб на НАСА. Такова съобщение трябваше да стигне директно на върха. Операторът се включи и тя бързо каза:

– Свържете ме с Администратора.

Самюъл Бартольмю Аткинсън беше Администраторът на НАСА, „Космическия шеф”, както с обич го наричаха служителите му. Беше се влюбил в космоса едва на тригодишна възраст – така бе казала майка му, – мечтаеше за кариера в звездите и я преследваше със страст, която граничеше с настървеност. Вече я беше получил и се наслаждаваше на всяка минута от работата си. Имаше предизвикателства, разбира се, но какво удовлетворение би могъл да донесе живот без предизвикателства? Длъжността му му осигури знания за космоса, от които тригодишният Самюъл би се изплашил, но сега той ги ценеше повече от всичко.

Съобщението, което току-що беше получил от Евелин Едуардс, ужасно го обезпокои и той щеше да разиграе малко

топката. Каза ѝ, че ще се свърже с нея до час. Посегна към телефона с кодирана линия на бюрото си и пръстите му бързо набраха номера на Стивън Джейкърс, който вдигна още на първото позвъняване. Аткинсът започна да разказва бързо, но Джейкърс го спря насред изречението.

– Знам, Самюъл. И вече говорих с нашите приятели.

Аткинсът се изненада, но Джейкърс открай време беше човек, пълен с изненади.

– Те какво казаха?

Джейкърс прочисти гърлото си.

– Казват, че определено е повод за тревога. Може да има връзка, макар че няма как да разберем без разследване. Причини за тревога обаче има. Трябва да овладеем ситуацията.

– Да, сър. Какъв е следващият ни ход?

– Така – заяви Джейкърс, – слушай внимателно. Ето какво искам да направиш.

Звънът на радиофона отскочи от металните стени на помещението за комуникации в базата. Лин вдигна веднага.

– Здравейте, Лин – поздрави Аткинс с добронамерен, приятелски тон. – Как сте?

– Вълнувам се – отговори тя. – Вълнувам се, но съм готова да действам както трябва. Какво препоръчвате?

– Засега ще останете в базата – каза Аткинсът. – Не искаме да изложим мястото на риск. Към вас вече пътува екип специалисти. Ще се свържете с тях и ще им осигурите максимално съдействие. Ясно ли е?

– Да, сър – потвърди Лин. – Кога пристигат?

– Очаква се да пристигнат в седем утра сутринта в „Макмърдо“, а после ще дойдат при вас. Организирайте им топло посрещане.

– Да, сър.

– И още нещо, Лин.

– Да, сър?

– Това вече е ултрасекретна информация. Никой друг не

знае и искаме нещата да останат така. Освен ако не минава през мен, отсега нататък ще прекъснете всякаква комуникация с външния свят.

На 16 000 километра оттам, седнал в кабинета си във Вашингтон, окръг Колумбия, Аткинсън остави слушалката и потърка очите си. Чакаше го дълга нощ.

4

Екипът пристигна точно в седем на следващата сутрин с два еднакви хеликоптера с две перки, „Чинук” АН-46. Те кацнаха само на петдесет метра от базата и предизвикаха вятър, който вдигна гейзери от сняг и лед високо във въздуха.

От всеки хеликоптер бързо слязоха по шестима мъже, които хукнаха навели глави под забавящите се перки. Лин им отвори вратата и ги преброи един по един. Пилотите щяха да дойдат по-късно, след като се погрижат за хеликоптерите.

Никой не проговори, преди целият екипаж да се събере в столовата – най-голямото помещение в малкия базов лагер „Мейтрикс”. Един от мъжете – Лин забеляза, че *всички* са мъже – пристъпи напред.

– Доктор Едуардс? – попита той и ѝ протегна едрата си ръка. – Майор Маркъс Дейли от Инженерния корпус на САЩ.

Лин пое ръката му и твърдо я разтърси.

– Военни? – изненадано попита тя и бързо огледа останалите, които бяха застанали зад Дейли, формирайки ветрило. Определено бяха от армията. Излъчването и маниерите им бяха красноречиви.

– Кой друг би се заел със спешна операция на хиляди километри от цивилизацията? Или ние, или ще трябва да чакате още две седмици, докато пристигне цивилен екип. Ако тялото е вече открито, не бива да се разложи.

Лин кимна с разбиране.

– Да, съжалявам, не исках да бъда груба, просто не очаквах военни. Преди вадили ли сте тела от леда?

Дейли мрачно кимна.

– В заледените части на света постоянно загиват войници,

а ние никога не оставяме своите. – Той се взря в очите ѝ. – А сега ни отведете при трупа.

Лин трябваше да признае, че ефективността им заслужава похвала. До обяд военните инженери огледаха мястото, проучиха го подробно и съставиха подробен план за действие, който Лин бързо одобри. Изглежда, наистина не им беше за пръв път.

Когато се върнаха в базата, тя, майор Дейли и Дивейн седнаха в столовата с чаши силно горещо кафе на алуминиевата маса помежду им. Дватама учени от НАСА описаха на Дейли как бе направено откритието, а той задаваше въпроси и си водеше бележки.

– Значи, след като снощи говорихте с Аткинсън, не сте се връщали при тялото до днес сутринта?

Лин размени поглед с Дивейн и поклати глава.

– Не. Самюъл ни нареди да се върнем тук и да чакаме, докато пристигнете.

Дейли кимна.

– Това е добре.

– Защо? – попита Лин, като ясно си даваше сметка, че не е казала цялата истина. След съвещанието с екипа предишната вечер двамата с Дивейн отново се спуснаха по хребета и документираха находката с камери с висока резолюция и подробни бележки. С помощта на специализираните си инструменти дори успяха да отделят клетки от кожата на замръзналото тяло, да отрежат коса за ДНК анализ, както и да вземат късче от дрехите за радиовъглеродно датироване. Заради непредсказуемия климат на този странен континент, мястото можеше да се окаже погребано под два метра сняг, докато пристигнат специалистите. Тялото като нищо щеше да изчезне за още четиридесет хиляди години, а Лин в никакъв случай нямаше да го допусне. Мисълта да признае това на Дейли обаче я притесняваше и доказателствата, които бяха събрали, сега се намираха в раницата ѝ, скътана в личната ѝ стая.

– Добре – заяви Дейли. – Ще преминем към първа фаза от плана в тринадесет часа и ще извадим тялото. Ще го сложим в един от хладилниците под налягане в първия хеликоптер и всички ще излетим до двадесет и два часа тази вечер.

– Какво? – Лин беше шокирана. – *Всички* ли заминаваме? Ами мисията ни?

Дейли напълно пренебрегна тревогите ѝ.

– Вече сте част от важна научна находка, доктор Едуардс – чаровно каза той. – Мисията ви се промени.

Верен на думата си, Дейли се погрижи хората му да извадят и натоварят тялото същата вечер. Бяха толкова експедитивни, че Лин нямаше как да не се впечатли. Извадиха тялото с почти майчинска грижовност. Лин и Дивейн удивено наблюдаваха, докато пред очите им се разкриваше все повече от древния труп. Странните дрехи продължаваха надолу и завършваха с нещо като ботуши за студ. После изникна и нещо друго, нещо *метално*, заровено до тялото.

Лин се приближи, за да погледне, но я отпратиха.

– Съжалявам, доктор Едуардс – нетърпеливо ѝ се сопна Дейли. – Инструментите, които използваме, са опасни. Моля ви, останете в безопасната зона.

Разочарована, но не и изненадана, Лин отстъпи. Дейли би предпочел тя изобщо да не присъства, но Лин се аргументира добре. Колкото и опит да смятаха, че имат, военните не познаваха уникалните условия на глетчъра Пайн Айлънд и тя ясно му даде да разбере, че ще са им нужни съветите на специалист, ако не искат да нанесат щети. Сеизмични аномалии, неочаквани движения в леда, промени във въздушното течение – всеки от тези фактори можеше да предизвика опасни ледени срутвания или дори нещо по-лошо.

Дейли капитулира, но поиска най-много двама помощници. Лин се радваше, че ще наблюдава изваждането на тялото, но съжаляваше, че по-голямата част от екипа ѝ няма да може да сподели вълнението.

Виждаше се, че Дейли и хората му не се интересуват от находката. Пристъпиха към задачата си професионално, и толкова. Както бе обещал майорът, до десет вечерта тялото се намираще в хеликоптера, заедно с военните инженери. Във втория хеликоптер седяха Лин и екипът от НАСА, вперили поглед в малката база „Мейтрикс“, която се стопа във вихрушката от мъгла под тях.

5

Лин надникна през прозореца и погледна надолу към тъмните, полузамръзнали води на прохода на Дрейк – малката ивица между Южния и Атлантическия океан, която разделя Антарктида от Южна Америка.

Летяха много ниско и тя се чудеше къде ли ще спрат за гориво. Обсегът на хеликоптера едва ли беше повече от 1600 километра, което означаваше, че сега се намират над Чили или Аржентина. Дали в някоя от тези две страни имаше американски военни писти? А може би щяха да заредят гориво във въздуха заради деликатността на товара, за да не се налага да кацат, преди да влязат в САЩ.

Мислите ѝ бяха прекъснати от Хари „Труман“, Травърс, главният сеизмограф на мисията, която бяха изоставили.

– Поне ще видим семействата си по-рано, отколкото очаквахме – каза той с престорен ентузиазъм.

Всички измърмориха одобрително, дори Лин, въпреки че тя нямаше семейство, при което да се върне. Беше единствено дете, а родителите ѝ бяха загинали при катастрофа малко след раждането ѝ. Отгледа я баба ѝ, но и тази прекрасна жена бе починала от рак преди две години. Без съпруг и собствени деца, Лин си нямаше никого.

Зарадва се, когато Сали Джонсън смени темата.

– Какво смятате, че ще стане с нас?

– Съвсем просто е – изсумтя Хорсън, чийто опит в разузнаването му даваше известна престава за ситуацията. – Или ще ни изкарат на парад пред медиите и ще насочат всички прожектори към нас...

– Или? – попита Дивейн от името на всички.

– Или ще ни поставят под карантина, за да ни скрият. Зависи колко секретно ще е откритието според правителството. Защото това е точно едно от нещата, които биха се опитали да покрият.

Мъжът, който се представяше за майор Маркър Дейли, погледна към тъмното небе и светлините на опашката на втория хеликоптер, който летеше ниско над вълните.

Харесваше някои страни от работата си, други – не чак толкова. Тази задача му допаднаше. Много мъже биха се уплашили от онова, което щеше да направи, но той не смяташе, че има друг вариант. Беше коравосърдечно, разбира се, но на него просто не му пукаше. Действията му щяха да донесат полза на организацията и да я предпазят. Нея и мечтата.

Той извади от джоба си малка метална кутия и провери пулсиращата светлинка. С пръст на бутона, отново погледна към втория хеликоптер, изчаквайки точния момент.

– Поне да знаехме къде отиваме – каза Дивейн и се протегна в тясната седалка. Сякаш беше прочел мислите на Лин, която се взираше в морето и си задаваше съвсем същия въпрос. „Майната му.“

– Отивам да попитам пилота – обяви тя, разкопча колана и стана от неудобната седалка. По време на дълъг полет и това е занимавка.

Взе раницата си и мина по тесния коридор, бутайки коленете на колегите си.

– Нали знаеш, че можеш да я оставиш тук – пошегува се Отис Бърнс. – Няма да я откраднем.

Лин се изчерви – знаеше, че е прав. Въпреки това усещаше странна нужда да не изпуска раницата от очи, особено сега, когато всички останали доказателства бяха в ръцете на американската армия.

– Какво да ти кажа? – пошегува се тя. – Имам проблеми с доверието.

Обърна се и продължи по пътеката, пилотската кабина

беше на две крачки. Лин почука веднъж, после отново. Отговор не последва.

– Ехо? – извика тя и почука по-силно. Изкрещя и почука отново, още по-силно. Никой не отговори.

Напипа дръжката и я завъртя. Вратата бавно се отвори и Лин пристъпи в кабината. Щом осъзна какво вижда, очите ѝ се разшириха, а дъхът заседна в гърлото ѝ.

Командир Флин Елдридж, който се беше представил на учените с името Дейли, се намести и с мъка различи втория хеликоптер, който беше само на петстотин метра от дясната им страна, макар че светлините му приличаха на миниатюрни точки в далечината.

Погледна ръчния си часовник, провери координатите още веднъж. После се обърна към навигатора.

– Тук ли? – попита той, искайки потвърждение.

Навигаторът кимна.

– Тук.

Елдридж също кимна и натисна бутона.

– Никой не управлява хеликоптера! – ужасено изкрещя Лин. Когато влезе, видя не пилот и навигатор, както очакваше, а празна кабина с една-единствена зелена светлинка на контролното табло. – Пилотира го с дистанционно управление!

Всички веднага се развикаха, скочиха от местата си и се хвърлиха към кабината, за да погледнат. Тогава Лин видя как зелената светлинка замига по-силно, после спря. И светна в червено.

На петстотин метра от другата страна на прохода на Дрейк командир Флин Елдридж и хората му наблюдаваха с професионален интерес как огромна огнена топка озари черното небе до тях, нарасна и с мъка се задържа във въздуха за няколко секунди, преди да падне в мразовитите води.

Елдридж кимна удовлетворен.

„Свършихме работата.”